

Duchovní správci farnosti v Nadějkově

Farní kostel Nejsvětější Trojice (původně jen větší kapli) založil před r. 1616 Oldřich Doudlebský z Doudleb.

Pro duchovního určil zakladatel byt ve špitále, který založil současně s kostelem a tyto příjmy:

...ročního platu 70 kop gr. míš., žita 4 strychy, ječměne 3 strychy, přenice 1 strych, ovsu 2 strychy a z každé várky nadějkovského pivovaru džberník bílého piva. Učitel měl dotávati platu 10 kop gr. míš., 2 strychy žita, 1 strych ječmene a 2 věrtele hrachu, „aby hodně a uměle dítky učil, školu a zpívání v kostele spravoval“.

Vlastní duchovní správce měl Nadějkov teprve od r. 1697. Do té doby byly zde slouženy mše svaté každou třetí neděli, kdy docházel farář z Chyšek. V roce 1697 ustanovil majitel panství Jan Franz ve své závěti „fundaci“ (fond) pro domácího kaplana, který by konal bohoslužby pouze v Nadějkově.

Úroky z fondu měly být použity takto:

Kostel 50 zl., panu faráři neb kastelánu za čtení mše sv. 150 zl., kantorovi 60 zl., 12 strychů žita, 8 sudů dobrého piva a z každé várky 2 kbely patoků, varhaníkovi 40 zl., 10 strychů žita, 5 sudů dobrého piva, pak dvěma hudebně nadaným chlapcům dohromady 50 zlatých, 12 strychů žita, 6 sudů dobrého piva a z každé várky 1 kbelík patoků, pak 15 strychů žita pro chlapce, kteří chodí pilně do kostela a do školy, na penězích na žitě a pivu ročně 450 zlatých zaplatit správě z nadějkovských rent pod trestem Božím a pořádně vykonat.

Ve farní kronice jsou vyjmenováni tito kaplani a faráři a období, kdy působili v Nadějkově:

P. Jan Václav Kazil (1715-1721)
zároveň správce fary chyšecké

P. František Krispin (1721-1726)

P. František A. Stříbský (1726-1733)

P. Maxmilián Rudolf Stoss (1733-1772)

V r. 1738 byla nadějkovská administratura povýšena na faru a Stoss byl jmenován prvofarářem. Byl synem měšťana ze Žlutic, rodem šlechtic.

P. Gabriel A. Mach (1772-1773)
původně výpomocný kaplan P. Stosse

P. František Pelegrin (1773-1787)

z příkazu A. Feuersteina začal psát farní kroniku a během jeho služby byly k Nadějkovu r. 1784 přifařeny Bezděkov, Kaliště, Pohořelice, Nepřejov, Hubov (od Chyšek), Starcova Lhota, Křenovy Dvory, Petříkovice, Šichova Vesec, Hronova Vesec, Mozolov a Modlíkov (od Jistebnice)

P. František Stelltsich (1787-1802)

P. Matěj Vavák (1802-1805)

P. Jan Sýkora (1805-1807)

P. Josef Hodek (1807-1828)

P. Jan Kilinger (1828-1846)

byl pěstitelem ovocného stromoví, štěpařem a vyráběl jablečný mošt (cidr)

P. Antonín Čechoslav Fikar (1846-1866)

Narodil se 31. května 1812 v Plánici u Klatov, kde jeho otec byl úředníkem. Do Nadějkova přišel z Kolodějí u Týna nad Vltavou, kde byl 10 let zámeckým kaplanem.

Patřil k nejzasloužilejším farářům, kteří v Nadějkově působili. Když roku 1850 skončila vrchnostenská správa obcí a nastoupila obecní samospráva, byl zvolen všemi hlasy prvním starostou obce. Byl jím po léta 1850 až 1855. Jeho zásluhou bylo pro povznesení farnosti, školy i obce vykonáno mnoho dobrého.

Zasloužil se o povýšení Nadějkova na městys s právem konání čtyř výročních trhů. Od 1. ledna 1848 byla Fikarovým přičiněním zřízena v Nadějkově pošta, která byla jeho zásluhou i přes snahy o její zrušení v dalších letech zachována. Fikar se rovněž postaral o opravu v té době značně sešlého kostela. Svým nákladem opravil i faru, dal vymalovat pokoje, rozšířil farní zahradu, kde vysázel hodně ovocných stromů. Postaral se též o rozšíření hřbitova. K dalším jeho zásluhám patří postavení nové školy roku 1864 a založení školní knihovny. Podporoval nadané chudé žáky na studiích a ochotnické divadlo.

Antonín Fikar byl horlivý vlastenec - druhé jméno Čechoslav si přidal sám z vroucí lásky k české zemi, veliký lidumil, člověk zlatého srdce. Podporoval chudinu, pomoci a rady nikomu neodepřel.

Velikou lásku k bližnímu projevil zejména k těžce pronásledovanému spisovateli Prokopu Chocholouškovi. Od roku 1859 do roku 1864 mu poskytoval útulek i živobytí na faře, kde 5. července 1864 tento neohrožený obhájce národních ideálů umírá. Fikar dlouho svého přítele nepřežil. Zemřel na tuberkulózu plic 20. srpna 1866 a je pochován stejně jako Prokop Chocholoušek na nadějkovském hřbitově.

Vzpomínka na Antonína Čechoslava Fikara

František Dušan Zenkl, Český jih, 1914, r. 42, č. 27

Vzpomínajíce Prok. Chocholouška, vzpomeňme i vzácného příznivce jeho, šlechtetného kněze vlastimila i lidumila — Antonína Čechoslava Fikara. Jmenoval se vlastně Figar, ale v památném roce 1848 počal psáti se Fikar a také jméno Čechoslav počal vkládati do svého jména. Byl rodem z Plánice, kde spatřil světlo světa dne 1. června 1811. Chodil nejprve do školy domácí, potom v Klatovech, kde vystudoval i gymnasium. Filosofii a bohosloví vystudoval v Českých Budějovicích, kde 25. března 1836 na kněze byl vysvěcen. Stal se zámeckým kaplanem v Kolodějích u Týna nad Vltavou na patronátě hraběte Vratislava, který ho r. 1846 jmenoval farářem v Nadějkově. Tu záslužně působil do své smrti.

Fikar náležel ke kněžím rázu Boleslava Jablonského, kteří vyznávali, že napřed narodili se jako Češi a potom teprve byli křtění. Byl zbožný, ale zbožnost jeho byla nelíčená, pravá a nepřekážela veselé jeho mysli ani vlasteneckému jeho působení. Důkazem zbožnosti jeho bylo, že hned po svém příchodu postaral se o novou výzdobu chrámu Páně, který dal přiměřeně opravit, že k jeho přimluvě daroval hrabě Rudolf Vratislav novou křížovou cestu a krajský kommissar Pavel Alois Klar obraz Nejsvětější Trojice, dílo českého malíře Viléma Kandlera v Římě provedené a 20. dubna 1847 papežem Piem IX. posvěcené. Aby také větší zbožnost v lidu roznítil, konal i veškeré průvody církevní, pohřby a požehnání v jazyku českém, což jinde jen řídce se dělo.

K prospěchu obce Nadějkovské pracoval Fikar co nejúsilovněji. Požívaje vzácné přízně i lásky u hraběte Rudolfa Vratislava a arciknížete Štěpána, jenž často v zámku Nadějkovském hostem býval, postaral se, že v Nadějkově jich vlivem již roku 1848 zřízena byla pošta, dobrodiní, kterého ani blízká a větší Jistebnice neměla, kterého oceníme tím více, pomníme-li, že pro psaní a poštovní zásilky chodili poslové neschůdnými pěšinami do půl čtvrté hodiny vzdálených Sudomeřic, a to jen dvakrát týdně. Jich přimluvou postaral se Fikar, že císař Ferdinand V. listem z 31. března 1848 povýšil Nadějkov, posud vesnici, na městečko. Když r. 1850 novým zřízením zemským obec Nadějkovská rozdělila se ve čtyři obce: Nadějkovskou, Nosetínskou, Střítežskou a Zhořskou, zvolen byl Fikar starostou obce Nadějkovské, již šest let spravoval obezřele a nezištně. V témž roce založil čtenářský spolek, jemuž četné časopisy bezplatně propůjčoval a tím k rozvoji národního vědomí v občanstvu napomáhal. Když potom r. 1858 čtenářský spolek zanikl, založil školní knihovnu, již četné dárce knih získával. Žel, že mnohé knihy později v letech osmdesátých při revisi knihovny úřady nařízené, ježto nehodily se školní mládeži, ale jen dospělým, ač pěkné byly, c, k. okresní školní radě v Sedlčanech správou školy zaslány býti musily a přes žádost obce Nadějkovské vráceny nebyly, aby veřejné knihovně dány byly.

R. 1860 založil Fikar v Nadějkově ochotnické divadlo, jež posud vlasteneckého úkolu svého je si vědomo. Jeho péčí také nová školní budova roku 1865 vystavena byla, jakou tehdy v okolí nikde honositi se nemohli, i že zároveň škola o druhou třídu byla rozšířena. Také studentstva nevšedním přítelem byl Fikar, a studentstvo vše milovalo ho jako otce svého.

Ovšem největší zásluhy získal si Fikar o Prokopa Chocholouška, když, vrátiv se do domova, octl se v bídě nejvyšší. Tu Fikar jako syna jeho se ujal, ho podporoval, u sebe hostil a příznivce mu zjednával. Byli to hlavně faráři Antonín Bouček v Malé Chýšce a Jan Finger v Jistebnici. Tato trojice nedala Chocholouškovi zahynouti. Když později v roce 1864 Chocholoušek ochuravěl, byl to opět Fikar, k němuž se uchýlil, u něhož pečlivě ošetření měl, u něhož svého ducha vydechl.

Bohužel také Fikar příštího roku ochuravěl. Odebral se do lázní, vrátil se na pohled zdrav, ale v několika měsících choroba se vrátila a dne 20. srpna 1866 učinila šlechtetnému životu jeho konec. Také jeho chovají Nadějkovští ve vděčné paměti. Důkazem toho byla slavnost, již na počest jeho 6. září 1891 — po dvaceti pěti letech — uspořádali. Hrob jeho křížem a podobiznou opatřený kryje v prostřed hřbitova tělesnou schránku kněze šlechtetného.

Slavnost Fikarova v Nadějkově

Český jih, 1890-91, r. 15, č. 51

V tichém městečku našem nehlučná, ale pěkná byla konána slavnost dno 6. září t. r. Oslavovali Nadějkov památku zasloužilého svého faráře P. Antonína Čechoslava Fikara, jenž před 25 lety dne 20. srpna 1866 zemřel. Nadějkov ozdobil se rouchem svátečním a četné prapory barev národních vlajíce, oznamovaly slavný jeho den; avšak prudký déšť, jenž po celou noc i ráno až do 9 hodin stále s nebe se lil, zdál se věštiti slavnosti nezdar. Přece nestalo se tak, ano i cizí hosté, četná deputace městské rady a spolků ze Sedlce a hasiči z Jistebnice, se dostavili, aby s námi uctili památku Fikarovu.

Slavnost počala v 10 hodin slavnými službami Božími ve farním chrámu Páně, po nichž uspořádal se průvod ke hrobu oslavencovu na hřbitov. V čele za hudbou kráčeli hasiči z Jistebnice, jež následoval živnostenský spolek Nadějkovský, zpěváci, tři páni duchovní P. Jos. Schuler, farář z Jistebnice. P. Ant. Pixa, katecheta z Písku a P. Tom. Ployhar, domácí správce duchovní, deputace Sedlecká a obecní zastupitelstvo Nadějkovské. Průvod uzavíral domácí sbor hasičský. Když stanul na hřbitově, zazpíván byl nejprve řízením p. řídicího učitele Jana Hůrky sbor, načež promluvil p. učitel Frant. Zenkl slavnostní řeč, vyličuje v ní četné zásluhy Fikarovy (...).

Po řeči p. Zenkla odhalena byla nově vsazená podobizna oslavencova a hrob ozdoben věnci, jež darovali: paní hraběnka z Kokořova, obecní zastupitelstvo, živnostenský spolek a studentstvo, načež ujal se přítomný synovec oslavencův pan Dr. Jan Fikar, advokát z Chrudimi, slova, aby srdečně poděkoval všem, kdož o uctění památky strýce jeho se přičinili, vzpomínaje utěšených dob, jež v Nadějkově trávil a druhů, s nimiž u nás se stýkal. Na to promluvil pan Vaniš, člen Sokola Sedleckého, vřele promlouvaje, proč i Sedleckým milá je památka Fikarova. Po modlitbě a zapění jednoho sboru hnul se průvod zpět do městečka, kde před farou po stručném oslovení p. lesního Kepla, povolal památce Fikarově ještě jednou hřímavé „sláva“, načež se rozešel.

Potom byl odbýván společný oběd v hostinci p. Jandy, při němž proneseno bylo několik přípitků. První připil p. lesní Kepl p. faráři Tom. Ployharovi, který, stav se po Fikarovi naším správcem duchovním, též čtvrtstoleté jubileum svého působení mezi námi slaví a pro dobrotu srdce svého z naší lásky se těší. Na to připil p. učitel Zenkl příbuzným p. faráře Fikara, zejména přítomnému p. Dru. Figarovi, vzpomínaje zvláště jejích zásluh o založení zdejšího ochotnického divadla. Děkuje a opětně vzpomínaje svých Nadějkovských druhů v mládí, připil na to p. Dr. Figar paní Julii Keplové, první ochotnici naší při založení divadla a ochotníkům vůbec. Potom pronesli ještě přípitky p. Dr. Jan Blabol všem hostům zúčastnivším se slavnosti naší, p. Spirhanzl ze Sedlce obecnímu zastupitelstvu Nadějkovskému a p. Celerýn, starosta Sokola Sedleckého, učitelskému sboru Nadějkovskému. Konečně za hlučného souhlasu všech přítomných připil pan Dr. Figar ještě součinnosti všech okolních měst.

Mimo to přečteny byly dva vřelé přípisy synovců p. faráře Fikara a telegramy obecního zastupitelstva Plánského a studentstva Sedleckého. Slavnost ukončena byla na to večer divadelním představením, při němž po pěkně předneseném proslovu studujícím p. R. Keplem, sehrána byla Jeřábkova „Veselohra“. Všichni účinkující, paní Duchoňová, slečny Z. Keplova, Frant. Dvořáková a Marie Dvořáková a páni St. Dvořák, Jan Duchoň a Jindrák, přičinili se čestně o zdar představení a v plné míře pobavili hojně shromážděné obecnstvo. Slavnost se zdařila neočekávaně.

Dík vřelý budiž za to všem ctěným hostům našim, dík občanstvu našemu, že projevilo vděčnost svou muži, jenž účinnou láskou je miloval a hoden je trvalé, vřelé památky!

P. Tomáš Ployhar (1866-1894)

Narodil se 20. 12. 1829, vysvěcen na kněze byl 3. 8. 1856. Před příchodem do Nadějkova působil 10 let v Jistebnici. Zemřel 22. 7. 1897. Obec Nadějkov a přífařené obce ho jmenovaly čestným občanem.

*Počet přítomného obyvatelstva
ve farní osadě Nadějkovské
ke křesťanské předevzátí dne 31. prosince 1890*

Obec	Osada	počet domů	počet duší na osadě	počet duší v obci
Nadějkov	Nadějkov	73	519	749
	Pluhov	11	80	
	Kališ	16	150	
Starcová Lhota	Starcová Lhota	18	121	284
	Bozděkov	13	76	
	Křenové Dvory	3	19	
"	Nepřívou	5	38	228
	Pohorelice	5	30	
	Petrůvkovice	10	64	
"	Hronová Vesec	10	76	228
	Mozolov	7	47	
	Sichová Vesec	7	41	
Modlíkov	Modlíkov	11	82	82
Vratisšov	Vratisšov	12	107	107
	Summa	201	1450	1450

*Muž tichý, pokorný, učený
a zbožný, milovník své
přirozené vlasti a i svého
lidu veliký a upřímný. Jeho
libůstka byla historie – v té
se také nad obyčej i v těch
malichernostech výtečně
vyznal.*

(P. Teplý, farní kronika)

Počet obyvatel obce v r. 1890 - zápis P. Ployhara ve farní kronice

Nekrolog P. Tomáše Ployhara

František Dušan Zenkl, Český jih, 1897, ročník 25, číslo 47 a 48

Smutná nedávno dolétla k nám zvěst', že přestalo biti srdce šlechtného kněze-vlastence, druhdy faráře Nadějkovského P. Tomáše Ployhara. Dokonal pozemskou svou pout' vzdálen osady, již vroucně miloval, ve Slapech u Prahy, dne 22. července letošního roku.

P. Tom. Ployhar byl rodem z Mydlovar u Hluboké, kde 20. prosince 1829 spatřil světlo světa. Otec jeho, rolník, znamená pěkné vlohy svého synka, dal ho na studie do Českých Budějovic, ale gymnasium bylo německé a němčina pak nelíbila se mladému Tomáškoví. Musil na paměť učit se z knihy slovům, jimž nerozuměl, a tu zahořel jednoho dne hněvem spravedlivým, zahodil knížku, jež plno hořkosti mu působila, a utekl — domů. S lehkým srdcem prchal z Budějovic, ale s těžkým srdcem vracel se do rodné své víscky. Vzpomínka, jak asi uvítá ho otec, tížila mu srdce. Byl již soumrak, když doplížil se k rodnému svému statku. V domácí světnici již svítily. Před stavením byla hromádka kamení. Na ni vstoupil Tomášek a patřil do světnice, aby zvěděl, co v ní se děje. Chtěl vyčkati okamžiku, kdy otec nebude ve světnici, jeho chtěl užiti, aby mohl padnouti matce do náručí a postěžovat si na zlou němčinu a na trudy, jaké mu působí a pomoci její udobřiti laskavého sice, ale přece jen přísného otce. Leč jaká nehoda! Kamení povolilo a zarachotilo. Domáci vyběhli spatřit co se děje, a hle, Tomášek sbírá se se země. Otec pohněval se, ale k přímluvě matčině nechal synka doma při hospodářství. Tomášek musil pásti a tu často napadaly ho myšlenky, zdaž nechybil, když utekl z Budějovic. Po roce prosil otce a znovu vstoupil na gymnasium.

V Budějovicích odbyl všechna studia : gymnasium, filosofii a bohosloví. Dne 3. srpna 1856 vysvěcen byl na kněžství a dne 3. října přibyl mladý kněz na první místo svého působení, do Jistebnice. Celých 10 let tu působil, snaže se, aby povinností svého stavu svědomitě vždy dostál.

Jeho péčí byl tu také r. 1860 opraven nákladně farní chrám valně již zpustlý, při čemž obrazy sv. Michala a Nejsvětější Trojice na hlavním oltáři, jakož i obrazy sv. Václava a sv. Kateřiny na oltářích v lodi nově malířem Josefem Huttarym malovány byly. Zde v Jistebnici seznámil se P. Ployhar též s Prokopem Chocholouškem, na něhož často a rád vzpomínával. Tu dne 20. srpna 1866 skonal v sousedním Nadějkově farář, proslulý svým vlasteneckým působením, P. Antonín Čechoslav Fikar, a P. Ployhar ustanoven byl farním administrátorem, po pěti měsících pak instalován byl na faráře.

Osada Nadějkovská není veliká, není bohatě příjmy nadána, ale P. Ployharovi stačila, aby klidný, spokojený život tu trávil. Neměl žádné touhy po bohatství, netoužil po vyznamenáních a co bylo tužbou jeho, to měl v plné míře v Nadějkově. Prostý, jednoduchý a jednotvárný byl jeho život, ale P. Ployhar byl šťasten. Ráno odsloužil mši a odbyv si povinnosti své školní, jichž nikdy nezanedbával, věnoval se úředním pracím svým a studiu dějepisu. I v pozdních letech svých, po obědě vykonal až 3hodinnou procházku, na to pobavil se do sedmé hodiny v pivovare a večer strávil čtením oblíbených svých novin „Hlasu Národa“ a povídek hlavně humoristických. To byl život jeho den po dni. Jednou v roce učinil přece výminku. Když nastaly prázdniny, tu jednu neděli po požehnání vyjel z osady své, aby sem tam po známých v Čechách se poohlédli, a v sobotu býval již zase doma.

Hrálo-li se v Nadějkově divadlo, prvním hostem jeho byl vždy P. Ployhar, vše dobré podporoval účinně, i na tanečních zábavách nescházival, ač netančil a o deváté hodině již domů se ubíral. Jako v Jistebnici i v Nadějkově péči měl o úpravu farního chrámu, jako v Jistebnici pamětní knihu farní založil, zanechal též obci Nadějkovu pěknou památku, napsav jí pamětní knihu místních dějin. Také mnohá léta zasedal v obecním zastupit. Nadějkovském a okresním zastupitelstvu Sedleckém, jevě živý zájem pro vše dobré. Také komitét pro postavení pomníku Prok. Chocholouškovi doznal účinné ochoty u p. faráře, o slavnosti pak samé slavnostní řečník Jos. Barák odmítl pohostinství paní hraběnky Karoliny Kokořové a volil příbytek pana faráře, jemuž bodrost' jeho velice se zalíbila.

Pan farář Ployhar byl srdce šlechetného; nenávisti neznal. Jeho celý život byl láska, ta láska, kterou káže sv. Jan v první své epistoletě : „Synáčekové moji, nemilujmež slovem ani jazykem, ale skutkem a pravdou.“ - Pan P. Ployhar miloval osadníky své a osadníci milovali jeho, památka jeho zůstane jim vždy nezapomenutelnou. Jeho láska nečinila rozdílu mezi bohatým a chudým, jeho láska vztahovala se i na ty, kdož jiného byli smýšlení než on. Též s učitelstvem pracoval vždy svorně ve škole i mimo školu. Dvacet šest let byl vzorným pastýřem duchovním osadě své.

Vzpomínám na poslední jeho novoroční kázání 1. ledna 1892. „Kdož ve zdraví dožije se konce roku toho,“ tázal se mezi jiným, „zdaž i já budu mezi vámi?“ Byl ještě mezi námi, ale jaká byla již s ním proměna. Dne 20. října 1892 v časně hodině ranní ranněn byl mrtvicí, učinilo se mu lépe a téhož rána vykonal ještě pohřební obřady a mši, ale záchvat mrtvicový později se opakoval. Uzdravil se sice tak dalece, že i malou procházku ovšem za dozoru vykonati mohl, ale duch jeho nenabyl pružnosti, nemohl konati již svých kněžských povinností. Zažádal o pensi a dne 15. srpna 1893 s pláčem loučil se s milovanou svou osadou. „Chtěl jsem mezi vámi do smrti své žíti,“ pravil, „chtěl jsem mezi vámi umříti, ale Bůh usoudil jinak.“ - Veliký pláč rozléhal se prostorami chrámovými, nebylo snad jediného oka, jež by nezaslzeo. A den na to opustil Nadějkov, provázen osadníky svými daleko za osadu, žehnaje jim, a zajisté každého dne na místě odpočinku svého ve Slapech vzpomínal milých osadníků svých, zajisté každodenně rty jeho vysýlaly vroucí modlitbu za ně k Bohu v nebesích. P. Ployhar obdržel r. 1881 expositorium canonicale, před svým odchodem z Nadějkova vyznamenán byl hodností biskupského notáře. Mimo to dostalo se mu čestného občanství v Nadějkově a v obcích přifařených. Čtyři léta trávil na odpočinku, když povolán byl v stany nadhvězdne, odkud není návratu. Bojoval boj dobrý zde na zemi a proto volám k duchu jeho slovy Komenského : „Žij pověsti Svě, kteráž je životem po Tvém živobytí.“

P. František Teplý (1892-1894)

Byl v Nadějkově výpomocným kaplanem poté, co P. Ployhar onemocněl.

Čestným občanem ho jmenovaly obce Petříkovice, Šichova Vesec, Hronova Vesec, Mozolov (1893), Modlíkov, Vratašov a Číčovice (1894).

Narodil se 5. 2. 1867 Marčovicích u Volyně. Studoval bohosloví v Klatovech, v roce 1892 byl vysvěcen na kněze. V Nadějkově působil jako výpomocný kaplan v letech 1892-1894, poté přešel do Šebířova. Zasloužil se o založení sbírky a spravedlivé rozdělení na pomoc pohořelým po velkém požáru Nadějkova 17. dubna 1893.

F. Teplý v r. 1918.

V roce 1909 ze zdravotních ukončil práci v duchovní správě. Přijal místo v archivu Jindřichohradeckého zámku, který vedl svědomitě až do svého předčasného odchodu na odpočinek v roce 1923. Zemřel 11. června 1945 v Malenicích.

Napsal velké množství národopisných studií, uveřejnil práce z oboru hospodářských a kulturních dějin, psal rodopisné statě, studie dějin Chodů a Chodska. Všude, kde působil, napsal a vydal historii obce. K nejznámějším patří: Paměti města Miličina na Tábořsku, Dějiny osady Předslavice na Volyňsku a Dějiny města Volyně na Prácheňsku. Významným dílem jsou sedmisvazkové „Dějiny města Jindřichova Hradce“, které vydal v letech 1927-37. Množství vlastivědných článků, které byly zveřejňovány v novinách a časopisech, věnoval také Šumavě. O Nadějkově píše v práci „Selské bouře“ a ve vzpomínkách „Pout' mého života“.

Nadějkov, zapadlý kout v horách, představoval ostrov práce, lásky a spokojenosti: obyvatelé až na chatrné výjimky šli spolehlivou cestou své inteligence, v níž měl slovo i lesní Kepl v Borovičku, praktický pokrokovec ve všem. Když jsem po čase vyslovil Tatičkovi*, jenž zde už působí přes třicet let, svůj obdiv nad spořádaností osady, zazářil jako měsíček v úplňku na čisté obloze. (Pout' mého života)

*) řídící učitel Jan Hůrka

František Teplý:

MARTIN REZEK ZE STRAKONIC

FARÁŘ VE STRASENI, TULÁČEK BOŽÍ NA PRÁCHEŇSKU

(1550—1589)

P.

O starých lékařích v Jindřichově Hradci.

Napsal

Frant. Teplý, archivář.

(Otiisk z 52. ročníku týdeaníku »Ohlas od Nežárky«.)

V Jindř. Hradci.

Nakladatelství A. LANDFRAS SYN Knihtiskárna.

1923.

PUBLIKACE MINISTERSTVA ZEMĚDĚLSTVÍ RČS.

Ročník 1931. Rediguje Dr. ED. REICHL. Číslo 49.

SELSKÉ BOUŘE

Napsal

FRANTIŠEK TEPLÝ,
archivář.

Cena 35 Kč.

Praha 1931.

Nakladem ministerstva zemědělství republiky československé.

Tiskla Novina v Brně.

VI.

Nadějkovské nepokoje.

Nadějkovské panství nepatřilo mezi nejmenší v zemi: obsahovalo 16 celých vesnic, 5 vesnic statku zmíchaného¹⁾, jednu zašlou (Volevec), z níž vrchnost zřídila poplužní dvůr Větrov. Leželo však v horách mezi Sedlcem a Milěvskem na Táborsku, k samým vesnicím přiléhaly lesy, chudá ornice vydávala malou úrodu — nadějkovští sedláci nazývali se vpravdě »chudými poddanými«. — Však i jejich milostivá vrchnost Doudlebská z Doudlebska sloužili za úředníky na Krumlově nebo na Jindřichově Hradci. Hrabě Václav Ignác Deym měl sice kolem r. 1738 devět statků, ale desátou bída. R. 1761 koupil panství generál dělostřelecký baron Antonín Feuerstein, pán mohovitý († 1780, 26./1.), jeho bratrovce a dědic Antonín hrabě Feuerstein plaval zase v nedostatku a r. 1803 prodal Nadějkov pražskému velkoobchodníkovi Janu Tuskaniovi (Toscani, rod původu italského): ten chtěl, aby mu panství neslo úroky. Za takových poměrů nerozbihal se život nadějkovských sedláků nijak blahobytně. Poněvadž se z toho období zachovaly listinné zprávy, můžeme na jejich základě²⁾ šife vypsati tamní příběhy.

Za příčinou pravidelného zdanění veškeré půdy nařizovali čeští králové prostřednictvím sněmu odhad pozemků, domů, svršků, hospodářského zvířectva, řemeslné práce a j. v. Prvně se tak stalo v r. 1652—54, kdy na rychlo stanovena berniční rolla. Jako pokus nemohla mít dlouhého trvání, ani dodatky k ní na některých panstvích v r. 1678—79, když vídeňští vladaři přemýšleli, proč se selský lid v Čechách bouří, či vlastně nepřátelům jejich říše uměle vyvolanými »povstáními« do ruky pracuje, nemohli neznámenati, že velkou vinu nesou vrchnostmi nesprávně vyměřené a tvrdě i nesprávně vybírané daně, a to na základě někdy až nesmyslně sestaveného »rozpoznání majetku jednotlivých poddaných«.

Následovaly nové »katastry« panské i selské v letech 1711, 1741, 1756, 1771. Ani ty neuspokojily. Hlavně vadilo, že se čini rozdíl mezi půdou dominikální (panskou), k níž se počítaly famílie nedávno (od r. 1777) tak zvaným raabovským systémem ze dvorů

¹⁾ Vesnici, náležející více vrchnostem, nazývali staří statkem zmíchaným. Rozsah panství viz Palackého Soupis str. 279.

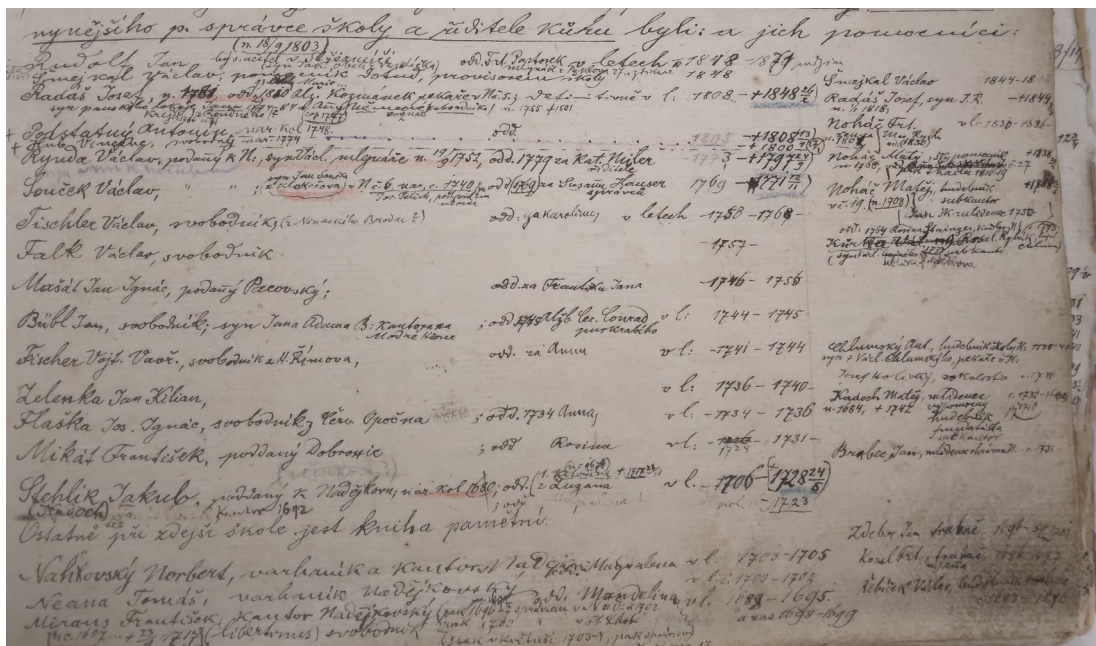
²⁾ Zámecká registratura v Nadějkově (r. 1892—94 ještě obšírná) a registratura král. úřadu v Táboře.

Z knih Františka Teplého

P. František Žlábek (1894-1923)

Narodil se 16. 9. 1863 v Libějicích u Tábora, zemřel 2. 1. 1947 v nemocnici v Prčici.

Spisovatel, autor národopisných a historických článků, pod pseudonymem F. Novodvorský vydal v roce 1894 spis *Průvodce katolíka do Ameriky*). Je autorem textu *Z paměti Nadějkova a okolí*, který je přílohou obecní kroniky.

Rukopis P. Žlábka ve farní kronice: správcové kůru a jejich pomocníci

P. Bohuslav Veselý (červen 1924-1950)

Narozen 24. 9. 1887 v Plané nad Lužnicí, na kněze vysvěcen 30. 5. 1915. V roce 1950 odešel na odpočinek, ale svoji práci vykonával až do r. 1952. Zemřel 22. 5. 1960.

Biskupský notář a děkan, muž vzdělaný, člověk skromný a kněz oblíbený. (K. Jindrák, obecní kronika)

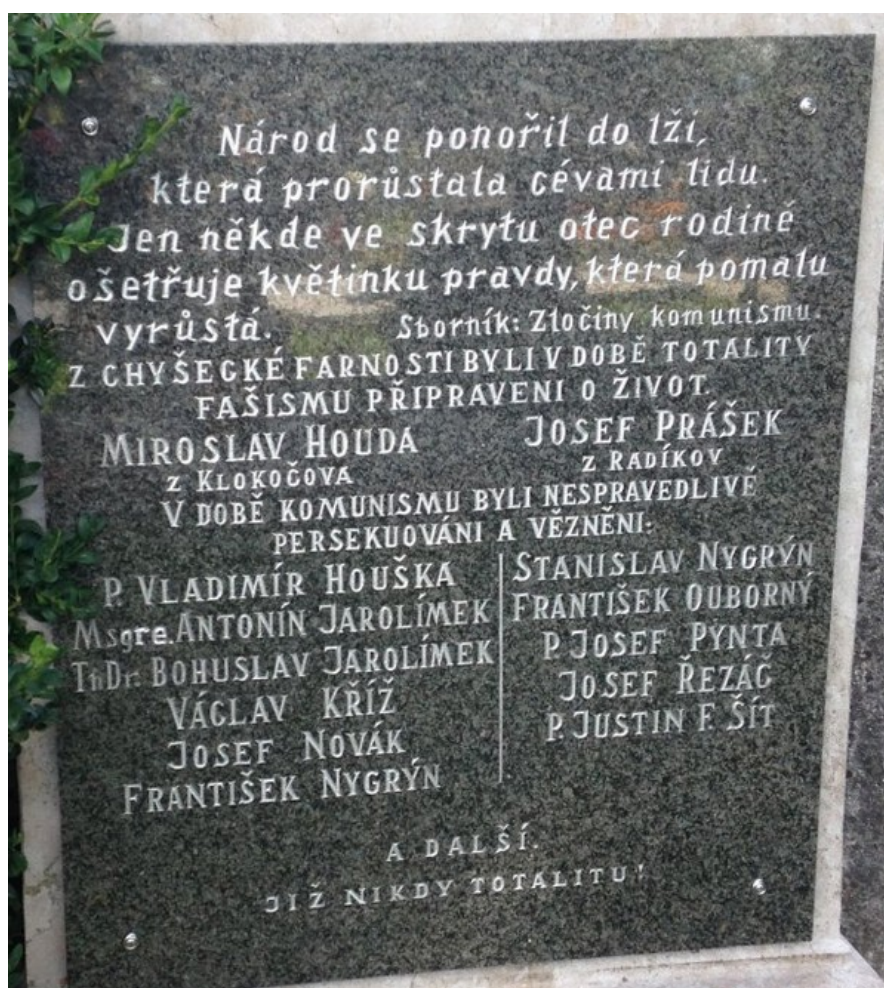
P. Bohuslav Veselý (vzadu) s primátorem Baxou a jeho chotí před farou při Chocholouškově slavnosti v roce 1934

P. Vladimír Houška, farář v Chyškách (asi 1950-1954)

Odsouzen Krajským soudem v Českých Budějovicích 16. prosince 1954 ke 4 a půl roku vězení, v souvislosti s odbojovou organizací „Černý lev 777“. Proces měl název Nygrýn František a spol.

P. Vladimír Houška si nejprve svůj trest odpykával v táborech na Jáchymovsku. V roce 1955 mu byly amnestií prezidenta republiky z trestu prominuty dva roky. Na svobodu byl propuštěn 22. ledna 1957 z NPT Mírov.

Památník obětem fašistické a komunistické totality na hřbitově v Chyškách.

P. František Veselý, farář v Chyškách (asi 1954-1964)

P. Jan Mikuška (1964-1991)

V obecní kronice uvádí Karel Jindrák, že v šedesátých letech sloužil v Nadějkově mše sv. i **P. Stanislav Brabec**:

Dne 6. 7. (1969) v den památky Mistra Jana Husa účastníci kázání v kostele slyšeli po prvé mluvití římsko-kat. kněze o Husovi jako o dobrém knězi a vzácném člověku.

Kazatelem byl P. Stanislav Brabec, rodák ze Starcovy Lhoty, bývalý tajemník biskupův, vězněný v letech 1949-1959. Po propuštění z vězení pracoval jako topič v táborské nemocnici. Pro churavost dán do invalidního důchodu, bydlí zde u své sestry Marie Jarolímkové a pokud mu zdravotní stav dovoluje, vykonává bezplatně svůj kněžský úřad či službu.

Správci farnosti z Řeholního domu premonstrátů v Milevsku (1991-2025)

- P. Hyacint Vilém Kubátko O. Praem. (1991 - 1993)
- P. Kamil Václav Sovadina O. Praem (1993- 1995)
- P. Metoděj Zdeněk Kozubík O. Praem (1995)
- P. Gereon Tomáš Biňovec O. Praem (1995 - 1999)
- P. Norbert František Vehovský O. Praem (1999 - 2001)
- P. Konstantin Petr Mikolajek O. Praem (2001 - 2009)
- P. Josef Petr Kučera O. Praem (2009 - 2010)
- P. Jindřich Zdík Miroslav Jordánek O. Praem (2010 - 2015)
- P. Mikuláš Selvek O. Praem (2015 – 2019)

Současnost

P. Pavel Němec (od r. 2019)